

29-06-2012: PRESSEMEDDELELSE FRA SFI

KOMMUNERNE FORVALTER BOSTØTTEORDNING VIDT FORSKELLIGT

Der er stor forskel på, hvordan kommunerne udmønter bostøtte til sindslidende. Nogle kommuner arbejder struktureret og med et udviklingsperspektiv, som sigter på at hjælpe borgerne til at klare sig med mindre støtte. Andre kommuner arbejder uden faste procedurer og ser mere bostøtten som en traditionel omsorgsfunktion.

En bostøtte er en person, der kan støtte borgere med sindslidelse til at klare ting i hverdagen. Formålet er at støtte borgerens mulighed for at leve et aktivt liv på egne præmisser i egen bolig og inkluderet i samfundet. Lovgivningen om bostøtten er en rammelov, som kommunerne skal udfylde og konkretisere. Og det gør de meget forskelligt, viser SFI-rapporten *Et liv i egen bolig*.

En social kontakt eller et udviklingsredskab

Kommunernes måde at drive bostøtte på fordeler sig over et bredt spektrum.

"Vi har i den ene ende af spektret kommuner, der på traditionel vis anvender lovgivningen til at give den sindslidende en omsorgsperson, der kan fungere som en slags social kontakt. I den anden ende af spektret er der kommuner, som sætter mål for bostøttens indsats og ser den som et aktivt udviklingsredskab for, at borgeren skal komme ud og deltage i samfundslivet og blive selvhjulpnen," siger seniorforsker Steen Bengtsson, som har ledet undersøgelsen.

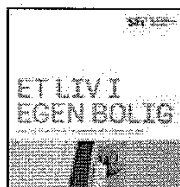
Forskelle i procedurer og metodevalg

Rapporten viser også, at kommunernes procedure for udredning af borgere med sindslidelse også er meget forskellig. Hver fjerde kommune har ikke en fast procedure. Og selvom knap halvdelen af kommunerne lægger vægt på, at bostøtten skal ske efter evidensbaserede metoder, så fortæller 9 ud af 10 bostøttearbejdere, at de arbejder ud fra metoder, de selv finder relevante i det enkelte tilfælde. Kun 5 pct. af kommunerne har faste retningslinjer for måling af resultatet af en bostøtteindsats, mens 60 pct. af kommunerne slet ikke måler resultatet.

Rapporten er rekvireret af Socialstyrelsen.

Yderligere oplysninger: seniorforsker Steen Bengtsson,
3348 0867, sb@sfi.dk

Udgivelse: Steen Bengtsson, Maria Røgeskov: *Et liv i egen bolig. Analyse af bostøtte til borgere med sindslidelser*. SFI – Det Nationale Forskningscenter for Velfærd, 12:19

Udgivelsesdato: 29. juni 2012

Omfang/pris: 148 sider / kr. 140,- inkl. moms.

Læs resumé »

Bestil/download rapport »

Tilbage

RESUMÉ: ET LIV I EGEN BOLIG. ANALYSE AF BOSTØTTE TIL BORGERE MED SINDSLIDELSER

Bestil /
download
rapporten »

Hvordan bliver bostøtte til borgere med sindslidelse – eller psykisk lidelse, som det ofte bliver betegnet – implementeret i kommunen? Hvordan er sammenhængen mellem loven og kommunens praksis på området bostøtte? Hvordan oplever borgeren sin bostøtte? (Ordet bostøtte bliver både anvendt om ydelsen bostøtte og om personen, der yder bostøtte. Servicelovens § 85 har flere målgrupper. Vi benytter ordet bostøtte om ydelsen, når den er til en borger med sindslidelse og hjemmevejledning, når den er til en borger med udviklingshæmning). Denne analyse af bostøtte (servicelovens § 85) giver svar på disse tre spørgsmål på basis af en række undersøgelser.

I forhold til bostøtte fordeler kommunerne sig over et spektrum. Nogle kommuner bruger i høj grad bostøtten til at gøre borgeren mere selvhjulpne, andre ser mere bostøtte som en støtte til borgere uden at sætte mål for udvikling. Der er ikke tale om en skarp opdeling, men om et kontinuum. Denne forskel har intet at gøre med, hvor meget kommunen gør på bostøtteområdet. Den sociale lovgivning har form af en rammelov, som kommunerne skal udfylde og konkretisere. Inden for lovens rammer kan dette gøres enten på en overvejende udviklingsorienteret eller på en overvejende omsorgsorienteret måde.

De udviklingsorienterede kommuner er karakteriseret ved, at de standardiserer metoder og procedurer for visitation og overgang til bostøtte, lægger vægt på evidensbaserede metoder og viser interesse for at måle på virkning af bostøtteindsatsen, samt at de udvikler viden og kompetencer blandt medarbejderne. De omsorgsorienterede kommuner er tilsvarende karakteriseret ved, at de gør disse ting i mindre omfang. Undersøgelsens analyser viser, at disse elementer udmærket kan forekomme hver for sig, men der er alligevel en vis tendens til, at disse tre karakteristika hos de udviklingsorienterede kommuner forekommer sammen.

Borgere med sindslidelse, som modtager bostøtte, er i begge typer kommuner yderst tilfredse med støtten. Kommunerne tilbyder generelt borgere med behov derfor støtte såvel til at håndtere deres psykiske problemer som til at løse praktiske problemer, skabe kontakter og arbejde hen imod at komme i job eller uddannelse. En mindre del af kommunerne lægger dog ikke så stor vægt på støtte til sociale aktiviteter uden for kommunens regi eller til at komme i gang med uddannelse og job.

De borgere, som modtager støtte, får alle støtte i form af samtale om deres trivsel. Mindre end halvdelen af dem får støtte til at etablere kontakt med andre mennesker. En fjerdedel af borgerne modtager støtte til at komme i job eller uddannelse. Dette billede svarer ganske nøje til billedet af, hvilke former for støtte borgerne ønsker. Set i forhold til borgernes ønsker ligger kommunernes tilbud nærmere lovens intentioner om recovery og rehabilitering. Men borgerne er alligevel overordentlig tilfredse med alle sider af den støtte, de modtager fra kommunerne.

Bostøttemedarbejderne taler meget med borgerne om deres generelle trivsel. De støtter borgerne i selv at håndtere psykiske problemer og i at opstille mål for fremtiden. De støtter sjældnere borgeren i at deltage i sociale aktiviteter uden for væresteder, at komme i gang med et uddannelsesforløb eller i job. Bostøtteindsatsen handler mere om støtte til borgeren som person og mindre om borgerens kontakt til det omgivende samfund. Man kan derfor spørge, om bostøtteindsatsen i Danmark lægger tilstrækkelig vægt på det udadrettede, og om den gør nok for at modvirke, at borgeren bliver isoleret.